

GABRIELA RINTH

KŘÍDLA

Gabriela Rinth

2016

© Gabriela Rinth, 2016
Cover © Petr Rinth, 2016

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila těchto řádků k poděkování Vám všem, kteří jste mě podporovali během přípravy a vydání této knihy. Děkuji za Vaše fandění, motivování a za zpětné vazby, které mi moc pomohly. Bez Vás, bych nikdy neměla dost odvahy dotáhnout to do úspěšného konce. Děkuji i Vám, kdo jste si mou první knihu zakoupili a podpořili tak mou další tvorbu.

Obsah

KAPITOLA 1	9
KAPITOLA 2	20
KAPITOLA 3	42
KAPITOLA 4	45
KAPITOLA 5	47
KAPITOLA 6	51
KAPITOLA 7	55
KAPITOLA 8	58
KAPITOLA 9	62
KAPITOLA 10	69
KAPITOLA 11	70
KAPITOLA 12	78
KAPITOLA 13	85
KAPITOLA 14	89
KAPITOLA 15	96
KAPITOLA 16	100
KAPITOLA 17	107
KAPITOLA 18	109
KAPITOLA 19	115
KAPITOLA 20	118
KAPITOLA 21	120
KAPITOLA 22	122
KAPITOLA 23	137
KAPITOLA 24	144

KAPITOLA 1

Nuda! Pohled do zrcadla neukázal nic zvláštního. Kdyby se chtěla jednoduše popsat, vystihovalo by to prostě slovo „nuda“. Hnědé vlasy pod ramena si nechala rozpuštěné. Tuctový obličej se snažila desítky minut oživit líčením. Víc už toho v tuto chvíli udělat nemohla. „Obyčejná s neobyčejným jménem,“ povzdechla si Megan potichu, jako už stokrát. Její otec si zamlada prosadil, že svou starší dceru pojmenuje podle auta a ona s tím teď musela žít. Kdyby alespoň nežili na maloměstě, jako je Horní Libná, kde se odlišení od průměru neodpouštělo a vzbuzovalo pozdvižení.

Ještě jednou se prohlédla ze všech stran. Hezké tričko se sexy výstřihem by sice na Davida zapůsobilo, ale teplá pohodlná mikina, kterou si přes něj přetáhla, všechny přednosti zase bezpečně skryla. Neměla na něj dnes náladu. Poslední dobou na něj často neměla náladu. Nedávno se dal dohromady s partičkou kamarádů, kteří k němu z nepochopitelných důvodů vzhlíželi. Začal se předvádět, pít a flákat.

Před vchodem zaburácela motorka. Otočila se, hodila si přes rameno baťůžek a vyrazila. David se jako správný frajer opíral o svůj nový stroj a neobtěžoval se o jakýkoliv náznak pozdravu. Když se dostatečně přiblížila, přitáhl si jí do náruče a dlouze políbil. Automaticky mu polibek vrátila, přivřela oči a vychutnávala si tu chvíli. Ruku posunoval po jejích zádech stále výš, až tiše zasykla, když se dostal do úrovně lopatek.

„Copak, nelíbí?“ okamžitě ji pustil. Bolest rychle odezněla. Trochu se protáhla a usmála se.

„Namožená záda, asi.“ Zkusila se protáhnout. Něco nebylo v pořádku.

„To později rozhýbeme,“ zaculil se a lehce jí po zádech poplácal. Zatnula zuby a odmítla to komentovat. Otevřela přídatný kufřík na zadní části motorky a v ten okamžik strnula. Celý prostor byl vyplněn lahvemi tvrdého alkoholu. Co kus, to jedinečný exemplář.

„Co je to?“ zeptala se nevěřicně.

David nasadil svůj okouzlující úsměv. „Základ pro úžasný večer. Budou míchačky.“

Megan se pomalu nadechla, aby se uklidnila. Nechtěla kazit večer hned na začátku. Zahнала vzpomínku na to, jak bývá její přítel agresivní, když se napije.

„A kde máš helmu pro mě?“ zeptala se co nejnornějším tónem.

„Na ten kousek ji nebudeš potřebovat,“ odpověděl, nasadil si svoji helmu na hlavu a nastartoval motorku.

PROČ SE HODNÝ HOLKY VŽDY ZAMILUJÍ DO PREVÍTŮ? pomyslela si. Vysedla za Davida na motorku a pořádně se ho chytla kolem pasu.

„Pánové, zásobování je tady!“ David vytáhl pár lahví a vydal se za kamarády k ohni. Megan zůstala pozadu a rozhlédla se po louce. Na jedné straně bylo rozdělané ohniště, ze kterého už k nebi šlehaly plameny, a v jeho blízkosti stálo pár lavic na sezení. Zamířila ke dvojici holek. Vysoká štíhlá Zuzana byla do přírody překvapivě oblečená v minisukni doplněné lodičkami na vysokých podpatcích, které se jí neustále bořily do vlhké půdy. Okatě se otočila za Davidem, zatímco se Megan a Aneta objaly na uvítanou.

„Copak, pohádali jste se?“ zavrkala Zuzka, zatímco přátelsky mávla na Davida, když se otočil jejím směrem. Megan se zatvářila překvapeně. „Ne, proč?“

„Tak, mi přišlo... však víš, starší kluk, společenský, hezký... ne-divila bych se, kdybys třeba žárlila,“ odpověděla neutrálním hlasem.

„Nemám důvod žárlit.“

„Jistě, že nemáš,“ ujistila ji Zuzka a odešla ke skupině kluků. Každému z nich dala uvítací pusu na tvář.

Megan se otočila zpět k Anetě. „Chápeš to?“ zeptala se.

„Jo, jede ti po Davidovi...“ odfrkla si. Obě sledovaly, jak David Zuzanu objal kolem ramen a se smíchem jí dal napít přímo z lahve vodky, kterou držel. Pozornost, kterou mu věnovala, očividně oceňoval. Megan zvažovala, jestli do toho nemá nějak zasáhnout.

„Moje oblíbené spolužačky!“ Přímou za nimi se vynořil Simon a každé podal jeden klacek s připraveným špekáčkem. Byla vážně ráda, že ho tu vidí. Absolvovali spolu spoustu skvělých akcí a jednu dobu se hodně vídali... tedy než začala chodit s Davidem. Pak muse-la kvůli přítelově žárlivosti svého kamaráda odsunout. David vůči ní takové ohledy rozhodně neměl.

„Co se mračíš, Formulko?“ otočil se Simon na Megan.

„Neříkej mi tak! Nebo ti budu říkat Sájgone,“ zavrčela. Věděla, že dává přednost českému vyslovování svého jména. Byla to taková jejich hra od té doby, co se poznali.

„Říkám ti tak už léta“

„Já vím, od té doby, co jsi prohlásil, že mi táta taky mohl dát jméno Formule, kdyby jí zrovna fandil.“

David se odtrhl od své skupinky a vtačil se mezi Megan a Simona. „Copak se tu družíte?“ objal majetnicku Megan. Simon lehce vycouval, ale úsměv ho neopustil. „Vzpomínáme na staré dobré časy.“

„A nechceš si vzpomínat s někým jiným?!“ zavrčel David a lokl si opět z lahve. Megan zaznamenala, že je již téměř prázdná. Bude agresivní. Vždycky býval agresivní, když se víc napil. Pokusila se Davida pomalu tlačit pryč. Jak se do něj zapřela, tak jí opět silně zabořila záda.

„Nech ho být. Půjdeme spolu k ohni?“ snažila se odvést jeho pozornost a své narůstající bolesti nevěnovala pozornost. David s ní silou smýkl směrem k ohni, že se sotva udržela na nohou. Před očima se jí zatmělo. Zůstala stát v předklonu s jednou rukou zapřenou o koleno, zatímco za druhou jí stále bolestivě držel David.

Simon se přiblížil. „Megan, je ti něco?“

David jí v ten okamžik pustil a silně do Simona strčil. „Starej se o sebe, nejsi její anděl strážnej!“

Megan klesla na kolena. *MUSÍM ZKLIDNIT DAVIDA. MUSÍM VSTÁT. PROČ MĚ PUSTIL, KDYŽ TO TAK MOC BOLÍ?* „Davide,“ zašeptala.

Simon s Anetou se k ní chtěli přes jejího přítele dostat. Simona již přešel všechn humor. „Davide, něco jí je!“

David mu vrazil pěstí do obličeje, až Simon přistál na zemi. „Řekl jsem, ať se nestaráš!“ zařval na něj.

Megan se svalila na zem a zakřičela bolestí. Cítila, jak jí na zádech praskla kůže a po lopatkách stéká krev. Přestala vnímat okolí i čas. Zvuky a hlasy se slily do jednoho šumu, který nakrátko prořizlo až houkání sanitky. Pak ztratila vědomí.

Megan ležela na břiše a světlo jí bodalo do očí. Cítila, jak je otupělá z léků, ale hlavní bylo, že jí už nic nebolelo. V jejím zorném poli se mihla sestra a k někomu promluvila: „Přichází k sobě, ale jen na chvíli.“ Uítila úlevu. David je tu.

„Megan? Jak se cítíš?“ Nebyl to David. Byl to dívčí hlas. Aneta oblečená v jednorázovém nemocničním plášti, který se dává hostům vstupujícím v nemocnici na JIPku, se posadila na židli tak, aby na ní Megan viděla.

„Jako bych kalila pár dní v kuse,“ zašeptala. Překvapilo ji, jak má sucho v puse. Těžko se jí mluvilo. „Co mi je? Kde je David?“

Aneta uhnula pohledem.

„David zůstal u táboráku. Chtěl jet za sanitkou, ale hned na polní cestě do sanitky narazil. Nic mu není, ale sanitáři zavolali policajty, tak měl asi dost co vysvětlovat.“

„Blbec,“ ulevila si Megan.

„Že by se ti po narkóze rozsvítilo a zjistila si, že to není pan úžasnej? Pro něj je každá nadávka málo. Nechápu, proč s ním chodíš...“

„Je pěkněj,“ pokusila se to odlehčit Megan, ale Aneta si jen pohrdavě odfrkla. „Vlastně jsem rozchod už zvažovala, ale nechtěla jsem si kazit léto.“

„No, teď už je to jedno. Odtud tě pár týdnů nepustí... Stejně, kdyby David chtěl, tak už tu dávno je. Stihl by dávno i vystřízlivět!“

„Jak to myslíš?“

„Megie, bylas pět hodin na sále a dost dlouho trvalo, než si se probírala. A to nepočítám, že z Libně to je sem asi 80 km. Jsme až někde u Karlových Varů.“

„To není možný. To jsem byla mimo tak dlouho?“

Aneta to nekomentovala. „Měla jsem u sebe tvůj bágel s klíči od baráku, tak jsem ti cestou sem vyzvedla doma věci. Doktorům jsem namluvila, že jsme sestry. Víím, že jsou vaši na dovolený, tak jsem nevěděla, jestli je budeš chtít stresovat a hned jim volat.“

„Díky, nebudu je tahat zpátky – na špatné zprávy je vždy času dost.“

Vešla sestra a důrazně si poklepala na hodinky.

„Slečno, bude vizita, je čas jít.“ Aneta přikývla a přitáhla k posteli objemnou tašku.

„Máš v tom všechno, co jsem myslela, že se ti bude hodit – hlavně mobil... i když tady není skoro signál. Hlavně, ať je ti brzo líp.“ Mávla na rozloučenou a byla fuč.

Megan ignorovala nepříjemné pnutí u lopatek a pomalu se posadila na okraj postele. Lehce se jí zatočila hlava, ale po chvílce to pomínulo. Už se jí zase pomalu vracela síla. Rozhlédla se kolem. Pokoj byl malý, ale pěkný. Hlavně ho měla sama pro sebe, což bylo příjemné překvapení. Velké okno pouštělo dovnitř mdlé světlo. Venku svítalo.

Vešel vysoký starší doktor v dlouhém bílém plášti, který mu sahal do půlky lýtek. Šedobílé vlasy mu dodávaly na důstojnosti. Dlouze se na ni zahleděl. V tom pohledu bylo něco zneklidňujícího. Jako by ho překvapilo, že ji tady vidí.

„Vidím, že je vám již lépe. Asi byste chtěla vědět podrobnosti o vašem zdravotním stavu.“ Megan přikývla. Doktor se povzbudivě usmál. „Tak půjdeme rovnou k věci. Oficiální verze je degenerativní porucha, která vám způsobila srůsty v oblasti zad, což si vyžádalo operativní zásah.“

Megan se ošila. „Jak to myslíte, že oficiální verze?“ **DOKTOŘI NEJSOU POLITICI – NEMAJÍ OFICIÁLNÍ A NEOFICIÁLNÍ VERZE!**

Vešla sestra. Také byla oblečená v neobvykle dlouhém plášti. Plaše se na Megan usmála, než se otočila k doktorovi. „Už je čas?“ Nečekala na odpověď a postavila se mu za záda.

„Čas na co? Co se děje?“ Megan se začínala děsit, že je její stav vážnější, než se zdálo.

„Vaše nemoc není nemoc v pravém smyslu slova. Jedná se spíše o vývoj nebo spíše proces růstu.“

Megan se soustředila na každé slovo, ale stále ničemu nerozuměla.

„Už mi bylo 18, jaký růst máte ještě na mysli?“

„Svým způsobem se jedná o genetickou raritu. Máte velmi vzácný gen, který vám dává křídla.“

Megan se okamžitě vybavila televizní reklama, ale snažila se udržet svou unavenou mysl zaměřenou na své zdraví. „To je nějaká metafora?“

Doktor pokynul sestře a rozeplnul si několik zapnutých knoflíčků pláště. Sestra mu plášť opatrně přetahovala přes ramena. Megan se to přestalo líbit a okamžitě začala protestovat. „Co to děláte, co to je vlastně za nemocnici?!“

Sestra se na vteřinku zastavila. „Jste v Klášterní nemocnici na Andělské Hoře“.

SEKTA! Napadlo Megan okamžitě. Pak sestra stáhla plášť doktorovi úplně a přišlo něco, čemu nemohla uvěřit. Sestra couvla o velký krok a za lékařem se pomalu rozevřela obří šedobílá křídla, která zaplnila celou místnost.

UMÍRÁM. Ta myšlenka se jí stále vracela. NENÍ TO MOŽNÉ. Byla již opět sama v nemocničním pokoji, nadopovaná novou dávkou uklidňujících léků. MÁM HALUCINACE. NIKDY BYCH NEVĚŘILA, ŽE MŮŽOU BÝT HALUCINACE TAK REÁLNÉ. Chtělo se jí brečet, ale léky byly tak silné, že jen ležela a zírala na protější zeď. Snažila se přemýšlet, ale zároveň se bála, že nedokáže uvažovat logicky. Myšlenky se jí hlavou proháněly nekontrolovatelnou rychlostí. KLÁŠTERNÍ NEMOCNICE...CO JE TO ZA MÍSTO? PROČ JSEM ZROVNA TADY? NEJSEM ANI VĚŘÍCÍ... PROČ MI DÁ-

VAJÍ TAK SILNÉ PRÁŠKY? MÁM PO NICH HALUCINACE. HALUCINACE O ANDĚLECH... JE TO SEKTA, URČITĚ JE TO SEKTA... SNAŽÍ SE MĚ ZFETOVAT, ABYCH UVĚŘILA TOMU CO VIDÍM. NEBO SPÍŠ TOMU, CO CHTĚJÍ, ABYCH SI MYSLELA, ŽE VIDÍM. MUSÍM TO PŘESTAT BRÁT. ČÍM DŘÍVE TÍM LÉPE, NEŽ BUDU ZÁVISLÁ A NEBUDU SE SCHOPNÁ BRÁNIT. PŘESVĚDČÍM JE, ŽE JSEM UVĚŘILA VŠEMU, ČEMU CHTĚJÍ, ABYCH VĚŘILA... A PAK PŘESTANU BRÁT TY LÉKY. A AŽ PŘESTANU MÍT HALUCINACE, DOSTANU SE ODTUD. Došla k závěru, který tvořil základní kámen jejího plánu. To jí uklidnilo natolik, že ochotně zavřela oči a upadla do neklidného spánku.

Probudila ji sestřička pokládající na stůl konvici s čajem. Když viděla, že je Megan vzhůru, přisedla si k ní. „Už jsi se z toho šoku vzpamatovala, Megan? Jsem sestra Ingrid, můžu ti s něčím pomoci?“

Megan se posadila a prohlížela si způsob, jakým sestřička sedí. V místnosti vlastně nebyla žádná židle v pravém slova smyslu – jen dvě stoličky bez opěradla. Sestra teď seděla na jedné z nich. Plášť zapnutý jen na dva knoflíčky na prsou, takže se již od pasu rozevíral a obklopoval zezadu celou stoličku jako opona. Nebylo vidět nic neobvyklého. Pak si uvědomila, že setra čeká na nějakou reakci.

„Už je to lepší...“ odpověděla, trochu se zarazila a pokračovala: „Vy také trpíte tou anomálií?“ Ingrid se nahlas zasmála.

„Je to požehnaní, ne utrpení. Víím, že je to na začátku těžké, ale až uvidíš, kolik nás všech je a že v tom nejsi sama, brzy se ti uleví a začneš si tu změnu užívat.“

MUSÍM BÝT OPATRNÁ. JE TO BLÁZEN! „A co se bude dít teď? Vysvětlíte mým rodičům, že jsem byla požehnána křídly?“ Sestra zvažněla a Megan okamžitě ucítila úzkost. UŽ SE ODTUD NEDOSTANU. ONI MĚ NIKDY NEPUSTÍ!

„Rodiče ani nikdo z tvých blízkých se o tom nesmí nikdy dozvědět. Ale neboj se, najdeš si nové přátele mezi námi.“ Sestra se přátel-

sky usmívala, ale Megan v ní viděla jen fanatika a při jejích slovech se jí srdce scvrkávalo do uzlíčku zoufalství. Sestra byla přátelská, ale pořád člen šilené andělské sekty, která se rozhodla dostat ji do svých spárů. Pak ji napadla jedna věc... rozhodně necítila na zádech žádnou novou zátěž.

„Můžu vidět svá křídla?“ zeptala se. Sestra opět trochu ztuhla.

„No, měly bychom s tím počkat až na tvého patrona a doktora.“ zašeptala. Megan cítila svou příležitost. Třeba účinky léků slábnou a má šanci vidět realitu. Zatvářila se zkroušeně.

„Prosím...“ zaškemrala. Sestře se mihlo ve tváři odhodlání.

„Tak dobře. Půjdeme do koupelny. Určitě už se budeš potřebovat opláchnout... a je tam velké zrcadlo...zkus pomalu vstát.“ Megan hned poslechla, protože se bála, aby si to setra nerozmyslela. S překvapením zjistila, že se cítí opravdu dobře a může chodit. Byla sice ztuhlá, ale jinak se pohybovala bez problémů. Nazula připravené pantofle a vyrazila na chodbu. Zatímco pokoj působil moderně, na chodbě bylo znát, že se jedná o starou zrekonstruovanou budovu. Zdi byly částečně kamenné, vysoké klenuté stropy a okna o rozměrech, které se v současnosti již nedělají. Minuli několik dalších sester roznášejících léky a jídlo, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Zahnuli do koupelen, kde si nejdříve odskočila a pak nechala sestru, aby ji pomohla se vysvléct. Při větších pohybech záda stále bolela. Sestra jí rozvázala za krkem nemocniční košili a začala s odmotáváním širokého obvazu. Megan se prohlížela v zrcadle. Vlasy měla stažené, obličej nemocně bledý, z očí čišelo vyčerpání a celý trup měla oмотaný širokým pruhem obvazu. Najednou znejistěla.

„Můžeme to už sundat, tak krátce po operaci?“

Sestra se opět usmála a pokračovala s pomalým sundáváním obvazu. Zkušeně si ho smotávala do malé úhledné ruličky.

„Nemusíš se ničeho bát, andělé se hojí velmi rychle. Doktor musel jen připravit prostor pro rostoucí křídla, nové svaly, klouby a šlachy.“ Megan pomalu přestávala chtít vidět svá záda. Ingrid sundala poslední část obvazu a Megan se snažila podívat přes rameno do

zrcadla. Jak se protáčela, tak to hodně bolelo, ale nechtěla to vzdát. Sestra zalovila po kapsách a vytáhla malé kosmetické zrcátko, které ji podala. Megan se zadívala do malého odrazu, ve kterém přes rameno sledovala větší odraz ve velkém zrcadle. Ať čekala cokoliv, tak nyní nechápala, co vlastně vidí.

„Co je to? Kde mám křídla?“

Ingrit se opět zasmála. „Křídla ti nenarostou přeci za den. Musíš si na ně počkat. Toto je pučnice. Je to trochu jako u jelenů. Nejdřív ti vyroste takový výběžek, který časem dosáhne velikosti plnohodnotných křídel.“

Megan hleděla na jakési výrůstky v oblasti lopatek o velikosti palce, které se zdály být porostlé něčím jako hnědou srstí. Kolem nich byla zrohovatělá šedá kůže a celá záda byla po operaci červená a nateklá. Připadala si naprosto odporně a doufala, že opravdu trpí halucinacemi, protože v opačném případě by byla nechutný mutant. V očích jí pálily slzy.

„Je to odporný,“ zašeptala. Sestra nesouhlasně pohodila hlavou.

„Kdepak, je to zázrak. Jen počkej na ten úžasný pocit, až s nimi poprvé pohneš.“ Ingrid jí přinesla ručník, šampon a mýdlo, aby se mohla osprchovat a počkala na ni před umývárny. Megan se opět oblékla a nechala si dát nový obvaz. S mizernou náladou se vrátila zpět do pokoje. Jakmile osaměla, vrhla se k tašce se svými věcmi a vylovila mobil. Čekaly ji dvě zprávy. První od Davida: *LASKO, AZ TE PUSTI, TAK SE ZA MNOU STAV.*

ŽÁDNÁ OTÁZKA, JAK MI JE? ŽÁDNÁ SNAHA PŘIJET ZA MNOU? POHÁR MOJÍ TRPĚLIVOSTI PŘETEKL A AŽ MĚ PUSTÍ, TAK TI DOJEDU DÁT OSOBNĚ KOPAČKY!

Rozklikla druhou zprávu od Anety: *JESTLI BUDES NECO POTREBOVAT NEBO ODVEZT DOMU, STACI JEN NAPSAT.* Megan hned vyřukala krátkou odpověď: *PRIJED ME ZACHRANIT!!!* A dala odeslat. Display zrádně zablikal. „BEZ SIGNÁLU“. Megan se prošla po místnosti a hledala místo odkud by se dala zpráva odeslat, ale nikde nechytla ani čárku. Prohrábla tašku, oblékla si svoje

oblečení a do kapsy džinsů schovala telefon. VŠAK ONA BUDE PŘÍLEŽITOST TO POSLAT!

Vydala se ke dveřím z místnosti, které se přímo před ní otevřely. Vešla vysoká štíhlá tmavovlasá dívka se zástříhem na mikádo a s brýlemi se čtverhrannými obroučkami. Na sobě měla šedý sukňový kostýmek a tvářila se velmi důstojně. Megan automaticky o krok couvla. „Šedá lady“ se přátelsky usmála, ale vřelost, kterou se snažila ukázat, se jí neodrážela v očích. Podala jí ruku. „Jsem Klára, budu v prvních dnech tvůj patron a seznámím tě s novou situací.“

„Fajn,“ reagovala Megan chabě. Klára se zatvářila trochu zklamane. ČEKALA SNAD NADŠENÍ?

„Pojď se mnou,“ pokynula ke dveřím a ani se neohlédla, jestli jde Megan za ní.

Megan se soustředila na cestu a snažila se zapamatovat co nejvíce orientačních bodů. Stále byla připravená využít první příležitosti odtud zmizet.

„Máš štěstí, jedenou měsíčně organizujeme vstupní školení. Tvůj vývoj se projevil akorát včas, aby ses mohla účastnit již zítra. Nemusíš tak v nejistotě čekat dny či týdny jako většina,“ vysvětlovala Klára a rozevřela obrovské dvoukřídlé dveře. Vstoupily na rozlehlou terasu. Do očí je uhodilo ostré letní slunce. Megan se cítila jako v pohádce. Vysoké stěny klášterní budovy chránily rozlehlé vnitřní nádvoří, kde postávali lidé v lehkém letním oblečení. Většině z nich ze zad vystupovala obrovská křídla v různých přírodních barvách. Kousek od ní se snesl muž s černými vlasy i peřím a pozdravil se s několika zdravotními sestrami, které popijely kávu. Věnoval Megan zkoumavý pohled se zdvihnutým obočím. Megan si uvědomila, že na něj zírá s otevřenou pusou. ÚPLNĚ MĚ ZBLBLI! NIC TU NENÍ SKUTEČNÉ! Nasadila důstojnější výraz a pohlédla na svou průvodkyni. Ta se tvářila lehce znuděně.

„Já vím, také bych byla překvapená, že všichni nemají jen bílá křídla jako ve filmech nebo na obrazech. Vlastně barva křídel odpo-

vídá barvě vlasů... krásně tady poznáš, kdo je pravá blondýnka.“ Ušklíbala se a chtěla Megan odvést zpět do budovy. Ta se ani nepohnula a pozorně si Kláru prohlížela. Šedé sako jí sahalo jen asi k pasu. Není tedy součástí tohoto divadla.

„Ty nejsi anděl?“ zeptala se.

Klára se zatvářila uraženě. „Jistě, že jsem anděl. Jen jsem ještě ve vývoji. Ale, i když ještě nemáš dorostlá křídla, tak můžeš získat slušné postavení a mnoho výhod. Jen v tom musíš umět chodit.“ Pokynula Megan ke dveřím a tentokrát jí nedala šanci ji opět zastavit.

„Sleduj mě a uč se. Můžeme si vypomoct a budeme z toho profitovat obě,“ dodala ještě, když vstupovali zpět do šera chodby.

TY BUDEŠ PĚKNÁ MRCHA, pomyslela si Megan a nechala se provést dál po budově.

KAPITOLA 2

„Dobré ráno, vstáváme, bude převaz,“ zdravila vesele zdravotní sestra, když vstoupila do pokoje. Megan se na ní podívala a vyděsilo ji, že si vybavuje její jméno. Již delší dobu nespala, ale bála se otevřít oči. Měla noční můru, která zřejmě nebyla snem.

„Ingrid?“ oslovila sestřičku.

„Hmm?“ broukla Ingrid, zatímco si připravovala obvaz a dezinfekci. Megan ztěžka polkla. JMÉNO JEŠTĚ NIC NEZNAMENÁ. MOHLA JSEM MÍT HALUCINACE Z HOREČKY. HLAVNĚ NEŘÍCT NĚCO, ZA CO BY MĚ POSLALI ROVNOU DO BLÁZINCE.

„Zdálo se mi, že mi rostou křídla...“ řekla a v polovině věty jí selhal hlas a v očích začaly pálit slzy, které mrkáním rozehnala. Sestřička se k ní otočila.

„Neboj se, holubičko, nebude to trvat dlouho. Za chvíli už to přestane bolet a budeš létat s větrem o závod.“ Povzbudivě na Megan mrkla a pomohla jí vysvléct se z košile.

Přesně ve chvíli, kdy byla Megan oblečená, vtrhla bez klepání do místnosti Klára. Oblečená byla opět nepřiměřeně na svůj věk v šedém sukňovém kostýmku.

„Šup šup, jako moje svěřenkyně nemůžeš přijít první den pozdě...“ hulákala a nepřijemně se u toho chichotala. Megan v tu chvíli úplně zapoměla na jakoukoliv sebelítost a měla chuť tu slečnu důležitou na místě zaškrtnit. Vyrázila za Klárou rychle na chodbu, kde jí chtěla něco odseknout, ale uvízla v davu lidí.

CO JE ZASE TOHLE?! Klára ji nenechala dlouho lelkovat a za loket ji odvedla skrz celou budovu. Zastavila až před dveřmi do auly – soudě podle cedulky, u které stály.

„Teď je to na tobě. Víím, že mě nezklameš. Čím úspěšnější budeš, tím budu mít lepší hodnocení a věř, že na ty, co mi pomůžou k úspěchu, nezapomenu,“ zašvitořila a spiklenecky mrkla. Megan na ní konsternovaně zírala. **MYSLÍ SI, ŽE KANDIDUJE NA PREZIDENTA?!**

„To si za mě děláš...“ Megan došel vzduch v plicích, jak se jí Klára nešetně opřela rukou do bolavých zad a doslova ji prostrčila dveřmi do auly. V rozlehlé síni se svažující se podlahou, v jejímž čele stálo malé pódium, sedělo na dvě desítky osob. Zatímco se snažila rozdýchat ustupující bolest, otočilo se na ni množství očí z lavic. Starší vyučující v obleku si poposunul brýle na očích a spokojeně si cosi odškrtl v poznámkách.

„Tak jsme kompletní a můžeme začít. Slečna se nám usadí do pravé části k...“hledal očividně správná slova, „...k nováčkům.“

Megan si sedla k určené skupince vrstevníků a rozhlédla se po nejbližších lidech. Nikde neviděla žádná křídla. Ani muž na pódiu je neměl. **LÉKY MOŽNÁ PŘESTÁVAJÍ PŮSOBIT. ZEJMÉNA, KDYŽ JSEM TEN RANNÍ NEPOZOROVANĚ VYPLIVLA.**

„Moje jméno pro vás není důležité. S většinou se brzy rozloučím. Říkejte mi prostě profesore.“

Megan zbystrila. **BRZY SE ROZLOUČÍME? ZNAMENÁ TO, ŽE MĚ PUSTÍ DOMŮ? První pozitivní myšlenku rychle zavrhla. V LEPŠÍM PŘÍPADĚ MĚ ZAVŘOU DO NĚJAKÉ KOBKY. V HORŠÍM MĚ ROVNOU ZABIJOU. I KDYŽ, CO JE VLASTNĚ HORŠÍ?**

„Dokud jste tu všichni, rád bych vás seznámil se současnou situací. Poprvé po 160ti letech se mezi námi objevili mladí andělé, kteří mají neandělské rodiče a pocházejí takřikajíc z venku. Tato situace byla překvapením pro všechny v našem společenství a to i vzhledem k počtu těchto případů. Domníváme se tedy, že se schyluje k hrozbě, která si vyžádá víc svých ochránců. Veškerý váš následující výcvik bude tak maximálně urychlen a zefektivněn, jak jen bude v našich silách zajistit.“ Probodl pohledem celou skupinu na pravé straně sálu.

„Patnáct nových andělů z lidských řad,“ zašeptal zamyšleně, zatímco početnější skupina posluchačů v levé části sálu zahlučela překvapenými poznámkami.

„Patnáct unesených chudáků,“ zašeptala nějaká holka sedící za Megan.

NEJSEM V TOM SAMA. Oddechla si Megan a uvelebila se na židli, jejíž opěradlo bylo jen asi pět centimetrů široké a perfektně sedělo mezi její dvě bolavé rány na zádech.

„Tímto apeluji na stávající studenty, abyste jako obyvatelé Andělské Hory nováčkům podali v případě potřeby pomocnou ruku. Pro všechny z nás je to nová situace a pro tyto studenty bude psychicky i fyzicky těžké začlenit se do našeho systému. Nyní vás žádám, abyste opustili aulu a šli si po svých povinnostech. Látka, která se zde bude dále probírat, je ve vesnici začleněna do výuky na základní škole, takže byste se nudili.“

Během následující výuky Megan sledovala více chování spolužáků než přednes profesora. V duchu si rozdělila lidi na „nadšence“ a „skeptiky“. Nadšenci byli možná také unesení, ale davová hypnóza, halucinace po vymývání mozku nebo jiné procedury, již na ně očividně zapůsobila. Tito jedinci projevovali velké nadšení ze své proměny. Zatímco skeptici nedůvěřivě sledovali profesora a občas prohodili nesouhlasnou poznámku k tématu.

„Rozdělte se nyní na dvě diskusní skupiny,“ zavelel profesor a Megan leknutím málem spadla ze židle. Kývnutím poděkovala dívce z řad nadšenců, která jí donesla brožuru s probíranou látkou. Pak se rychle přesunula k přirozeně se odsouvající skupince skeptiků.

„Máte výtečnou příležitost se vzájemně více poznat a prodiskutovat nové informace. Jelikož jste se s andělem nikdy dříve nesetkali a nemáte o nich žádné relevantní informace, musí to být pro vás těžké vstřebat.“

„To rozhodně,“ procedil skrz zuby kluk z Meganina koutku.

„Proberte mezi sebou nové informace a za hodinu budete mít možnost pokládat doplňující otázky. Já si naopak prověřím vás, jestli jste dostatečně vše pochopili,“ dokončil profesor proslov a rozložil si před sebou noviny.

Početně slabší skupina skeptiků se vzájemně měřila pohledy, až se všichni zaměřili na hezkého blondáka s obrovskými světlými křídly, který těkal nervózním pohledem z jednoho na druhého. Byl jediný, kdo rozhodně nevypadal jako člověk.

„A tebe na nás nasadili jako agenta?“ zeptala se mohutná vysoká holka s hnědými vlnitými vlasy, která by bezpochyby vyhrála konkurz na filmové ztvárnění Amazonky.

Anděl značně zrudnul. „Já jsem Adam. Asi na to nevypadám, ale o andělech jsem se dozvěděl asi před čtrnácti dny. Naši si mysleli, že jsem mutant a tak se se mnou odstěhovali na samotu, aby si mě ne všimli média a tak.“ Nervózně polkl a střelil divným pohledem po hlučně debatující skupince nadšenců. „To, jak vypadám, není rozhodně normální. A přestože tady jsem takřikajíc mezi svými, každý den lituju, že mě našli a dopravili sem!“

Amazonka mu podala ruku, kterou přijal. „Vítej ve zlém snu. Já jsem Lenka. Jsem tu už skoro měsíc a celou dobu jsem čekala na tohle vstupní posezení, kde se dozvím báchorky o životě andělů skrytých mezi běžnou populací.“

„Já jsem Megan. Předevčírem mě sem dovezli sanitkou a operovali. Pořád doufám, že mě někdo dokáže té hromadné halucinace zbavit,“ představila se a sledovala reakce ostatních. Ruku jí nabídl malý tmavovlasý tlouštík.

„Já si spíš myslím, že jsme součástí vědeckého pokusu, kdy z nás bez našeho souhlasu stvořili zrůdy. Jo a jsem Arnošt.“

Krásná vysoká dívka, která měla od slz opuchlé oči, se neohroženě postavila mezi ostatní. „Jsem Julie. Chtěla jsem se stát modelkou a ten večer, kdy se mi to stalo, jsem měla mít svoje první focení.“

Nenávidím být andělem. K čemu mi to je, když se nemůžu nikde ani ukázat.“

O stůl se opřel šlachovitý kluk se slunečními brýlemi na očích. Neobtěžoval se nikomu nabídnout ruku. „Jsem Richard. Moje životní motto je „Žít adrenalinem“. Věnoval jsem se extrémním sportům a cestování. Tady je to jako v pasti. Tuhle starou zříceninu nesnáším a chci odtud brzo vypadnout.“

„V tom se asi shodneme,“ podotkla Lenka a poklepala důrazně na brožuru. „Takže, když si s námi chtějí hrát, tak si taky můžeme hrát. Můj návrh je spolupracovat a pozorovat. Jakmile budeme mít alespoň základní informace jak vypadnout, tak vypadneme.“

Richard si otevřel brožurku. „Souhlasím s obryní, tak koukněme, co nám tu chtějí vnutit.“

Profesor pokynul studentům k ukončení volné diskuse. **TAK HRA ZACÍNÁ. JE ČAS NA PŘEDSTAVENÍ**, pomyslela si Megan a přesunula se s ostatními do přednějších lavic. Profesor zatím na tabuli připevnil několik plakátů a zahájil debatu se studenty.

„Tak, jak jste se dočetli, zmínky o existenci andělů jsou na Zemi od nepaměti. Většinu těch starších zničil sám čas a výkyvy přírodních sil, jako požáry, zemětřesení a tak dále. O ztrátu těch novodobějších důkazů o naší existenci se staráme z větší části sami. První otázka je: Který nejstarší záznam evidujeme a co je na něm překvapivého?“

Kluk v první řadě okamžitě převzal slovo: „V brožuře, kterou jste nám dali, se uvádí informace z majetkových záznamů ze starého Řecka – díky ochranné ruce andělů, nám tato půda patří od doby, kdy ještě nebyl měsíc na nebi.“ Poslední část již četl přímo z brožury.

„Jedna nula pro nadšence,“ konstatovala Amazonka.

Profesor kývl na souhlas. „A co je na tom zarážejícího?“ zeptal se.

Richard byl ve střehu a promluvil dřív, než stihl někdo jiný zareagovat: „Měsíc byl na nebi vždy.“